

פריטים מלבניים ארכיטקטוניים, כמו גם פירמידות, מגדלים ותowers. מינימליזם, מינימליזם, מינימליזם.

ב.

ואלה הם מייסדי רашוילצ'ון: צבי הכהן ליבונטין, זלמן דוד ליבונטין, יוסף פיננברג (הר תפארת), שרגא פיבבל הייסטמן, אבא

מייסדי ראשון לפון * קומי חנחלת הראשונה

צבי הכהן ליבונטין

שרגה פיבבל הייסטמן

אבא אבראוביץ'

דודו יודלביץ'

אהרון מרדכי פרינץ

יעקב מרדכי פרינץ

Abravatz, יהודה ליב חנקין**, אהרון מרדכי פרינץ (דרור) ואחיו יעקב פרינץ, לוי יצחק אייזנברג וראובן יודלביץ, עשרה במספר. חלק האדמה הראשונה שנקנתה הייתה שייכת לכפר סופנדיער,

* ג.ל. חנקין ול. אייזנברג לא הותירו תסויות. צלמי צ.ג. ליבונטין יוסף פיננברג הובאו לעיל
** הוא אביו של יהושע עמפרעם שניים לאחר מכן ביגואל הקרןנות.

הו "צרייפן", אשר מטנו היו מביאים את העומר בזמן שביתיהם מקדש היה קיים, והאדמתה אדמות הקודש (ווקף), שאחزو בה בני משחת החסידיים, נזולי היחס ברוחלים, שטחה 3340 דונם, ומחירה 15 פרינק הדונם. בכלל זה כל החזאות.

אדמת ראשוניילצין נמצאת למרחק של 12.5 קילומטר דרוםית-מזרחית ליפא, 4 קילומטרים צפון להכיביש יפו—ירושלים, והוא משתרע בין כפר בית־ידון מצפון ובין סרפנד־חרב מדרום. ממורת לה אדמות כפר ספריה וממערב היא גובלת את חורי החולות של שפת הים למרחק 6 קילומטרים צמגה. האדמה הייתה שומנה ושימשה כנּון לבדיות נודדים ונוקום מוקן לפורענות לעוברי־דריכים. על־ידי החולות נמצא סקוה מים של מעין נרפט ואלח שהייתה ביצה יロקה מלאה יתושים מחוללי הקדחת הנקרה בשם "יעיר־קררא", כאמור: מעין רע.

יש משעריהם, שהו "עיר־הකורה" שיצא, לפי סיפורו המקרא (שופטים טו, יט) מן המכחש אשר בלתי החמור שהיכבה בה שמונה אלף פלשתים. נובהה הנקום מעל פני הים חמישים מטר, והמים נמצאים בעומק של עשויים — ארבעים מטר. אל "המנין" הראשון של המיסדים נוספו בזמן קצר עוד שבע משפחות: ג. הורביז, ג. בוטשאנסקי, א. שליט, מ. כוכן, ג. גרבג, מ. רוזנובסקי, נפתלי אברהム הילל, שהקדם לעלות הארץ ונמנה עם

כאו תושביהם של שלושה מראשי המשפחות מתוך המתחלים הננספים שנשארו עד פום ימיים קבועים בפקום.

אליעזר אלחנן שליס

מנצ'מן פאין

יאחָק לייב טופורובסקי

עד "חלוצי יסוד המעליה". כל אלה התיישבו במושבה בראשית היוסדה וביחד עם גור, נפה ושייב היו למאה נפש אדם. המושבה קיבלה עליה את התקנון שועד "חלוצי יסוד המעליה" תיקון בשביבה, הנה אחדים מ"התיקונות" (התיקנות):

תיקון א. המטרת מיסדי המושבה להיטיב המצב החומרי והמוסרי של בני העדה, והיו למופת לאחינו בניישראל הבאים להיאחז בארץינו הקדושה, לעורר לבות עמננו ליישוב ארץישראל ובנין הרישות הלאום ולעוזר בכל יכולתם לסייעו מושבות אחרות בעזה ובפועל.

תיקון ב. חברי המושבה מחויבים לעבודה בכל לבבם ובכל נפשם לטובת רעיון יישוב ארץישראל ולהתהלך לרוח תורתנו ולאום ישראל. תיקון לייד. על כל אחד מבני המושבה לשאת בעול הציבור בכל הדרוש למושבה, אם כי אייננו דרוש לעצמו, וכן לא יוכל להיפרד מהקהל בכל העניינים החומריים והמוסריים וביתר הדברים הנזכרים בסעיף י"ג. תיקון לייה. בני המושבה מחויבים להשתדל בכל יכולתם להרוחיק בניי המשי וכל פמי התכשיטים אפילו ביום שבתות וימים טובים, הלוקסוס והמורטות המכליים ממונם של ישראל.

תיקון לייט. כל אחד מבני העדה מחויב להביא אל בית האוצר, אשר יבנה הוועד, אחד לפחות מכל התובאות והזרעונים ופירוטה האילן המתקומות והוא לפיקdon לשנת בצורת, ובכל שנה ושנה מחויב כל אחד להזכיר חישן בחודש.

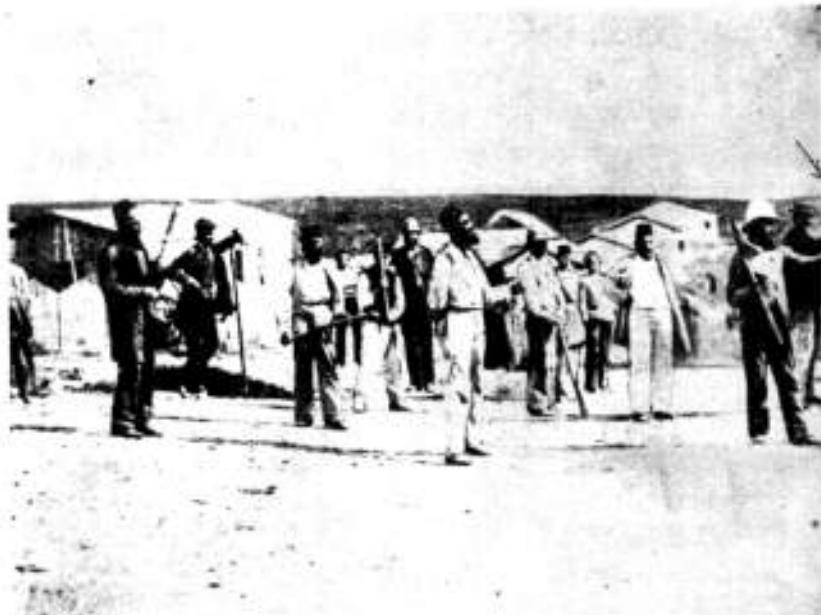
האנשים היו בני גילים ומעמדים שונים וניטל עליהם לקבל צורה אחת עלידי הכרך המצירף של עבודה לאומית משותפת; לרבות טיפול חדש, אשר יחדש את ביתישראל. עליכן הנהיגו בשנה הראשונה חי שותפות, חיים של עזרת גומלים, אהבה ואחווה, פשטות ועובדת עצמית; הדירו את עצם מכל הפוטרות, והצדק היה נר לרגלו. ר' צבי ליבונטי, שקנה את מחזיות האדמה, נתן חלק גדול ממנו לשש משפחות שהיו בלי אמצעי כסף ורכוש והכניסן אל הקהילה הצעריה כשותפים שווים לכל דבר.

* ראוי להזכיר כי גם נשים נטנו עם המתיישלים במצות יישוב הארץ. לדוגמה: ברתת פיננרבג ויעיטה של יוסטה, אשר בשעת הייסודה כבר הייתה אגרץ עם שתי בנותיה הקטנות, ואחריו העלית על הפרויקט חטפהה אל בעלה בחיקת חמשק.

קשה ומריים היו הימים הראשונים של הcovשים. חורב ורוח אליפות בשילהייקץ, בלי ג' וממחסה, בליל צל של אילן בחורבוני קיז' שפלת יהודה, בין קוצים ודזרדים, במקומות נחשים, עקרבים וילת תנאים, בשכנות עם שודדים וחופשיים, חייל אודם משחק להם ואימתה החוק אין עליהם. ועל כל אלה — ייסורי הצמא: ברוב עמל הובאו מים לשתייה ממקוהישראל, ובכסף מלא — מן הכהר בוידנונ. יש שעברו ימים תמיימים ללא טויפת מים; כוס מים הייתה מעין פרסיברו על מעשיירות חשוב. הרבה בדיחות שנורות בפי זקני המושבה הזוכרים את תקופת הצמא ומייחדריכה. ונדול היה השמחה כשנילה ל, פינגרט את מעין עיריהקוואר. אוטנס הרים היו מעופשים ופסולים לשתייה והיו משתמשים בהם. בעיקר, להשקית הבתות ולכביסה.

שאלת המים הייתה קשה ומטרידת מאוד והמתיישבים התחלו לדzon בדבר חפירת באר במושבה. לשם כך בחרו במקומות הגבורה ביתר, בראש הגבעה אשר במרכז הרחוב הראשי. במרץ ובשמחה ניגשו לעבודה. עדת נמלים עמלו ויינעו, חפרו עד עשרים ושנים מטר — והעלו חרס... החליטו לסתום את הבאר שעלתה בהרבה עמל וכסף, והתחילה בחפירת באר אחרת, עמוק, למיטה מן ההר. כמנה סבלו משור ומצמא ולא אמרו נואש, עד אשר מצאו מים בעומק של 45 מטר.

עדת המתישבים הייתה, כאמור, מרובת פנים. חומר מגוון מאוד: בחם סוחרים, קבלניים, כימאים, בנאים ותורניים, תלמידי בתיסיף תיכונים ונכובים, וכן הם היו טירונים בעבודת האדמה. חומר זה היה זוקק למזריך שיורחו ראשיפורקים בחקלאות. והנה נמצא ביןיהם אחד, יהודץ לייב חנקין, שהיה לו טושג כלשהו בעניין זה. זמן רב התגורר במושבות הנרמניות אשר בדרום רוסיה והיה חוכר מהם אחות. ו.ל. חנקין געשה מורה דרך ומנחה על העבודה. אוטנס, הכנסו אל המושבה גם שני מומחים מתלמידי מקוהישראל, אבל השפעתו שלו הייתה ניכרת ביותר, כי היה האיש אוהב אדמה ואוהב עבודה, בעל מוץ רב ופינוי

כפיינט: לחופרות הנבעה השוטפת ומחסה מחרבוי קיא.

מפיקים עוז, ובכלל החיבה אשר רחשו אליו האיכרים כינוהו בשם "הדוד ליבקח". "הדוד ליבקח" היה מפליא לעשות ולהמציא אמצעות שונות בשעת הצורך. אחת מאמצאותיו אלו הייתה — לרתום את "ספינת המדבר", הוגמל, בעולה ולנסוע ליפר... בימיים ההם היה קרן פשוט כחוב ביפו לאחד מפלאי תבל; פרחתי הרחוב היו יוצאים לקראתו, בהתפעלות וברשיקות, והעגלון היה צריך להיות מומחה וזריז, כדי לצאת בשלום מתוך הכנופה הזאת, שלא יסתבך מי ממנה באופנים ויבוא לידי שבר יד או רגל. אפשר לשער עד כמה נזולה הייתה החפתעה בהופיע עגלה מלאה אנשים מזוירים "פרנגי", רתומה לשני גמלים נטווי גרון, שבעתו במעשה אבות ושינו סדרי בראשית מיד התאספה חכירה של מאות אנשים סקרנים ונטפו לאוֹתָה עגלה ועשׂוּ לה לוויה נדלה,

ספקו כה, שركו וקרו "חידוד, חידוד". הגמלים נכהלו, השתוללו
ורמסטו על ימין ועל שמאל ותחום כל העיר...
בין כל הפנויים שעמדו על ריאוּרְלצ'ון הצעריה יש לציין את איי
הביתחון מפני החמסנים והשודדים אשר שיחרו לטוף בדרך יפו—עזה.
החולות שעל יד המושבה היו להם לסתורה ולמנן מפני המכשלה, שנם

ספרה והגנת על הרכוש והנפש במצוות של ראש היישובים
ישראל פינברג (lolik)

בלא כן לא הייתה אמיצה דיה לרדוף את הבריוונים. בכלל, היה זה דבר
מקובל לשלטם את הבריות; ליסטים אלו המעת שלא ראו במשיחם
עוון פליי, כי גם לכבוד החסום לחם ולתהייה. מתחילה החלו להזכיר
למושבם במשעי גנבה, ואחר נס בנזלה. פעמים היו השודדים מתגנפים
על העוברים והשבים על יד גבול המושבה ממש ונוזלים את כל אשר
לחם, וגם את בנויהם היו מפשיטים מעלהם, והנמלים היו מתגנבים
לbove למושבם ערומים בכיום היולדות...

הדבר הזה העטה חרפה על כל בני המושבה, והצעיריים שבתוכם
טיפסו עצה מה לעשות כדי לשים קצת לחזפת הנבלים האלה. ויקם
לهم מושיע... ושמו ישראל פינברג, המכוונה בכינוי של חיבת "lolik".

* קריאה של בז לזרום.

ופיניברג בחור בן שבע עשרה. גביה קומת וצנום, בעל עיניים שחורות ושער ארוך, שריריו חזקים ואניצים, ידו גמיה ברזל והוא גמיש וזרה, פיקח ונלהב. מיד לבואו למושבה התקרב אל העربים הפלחים והבדויים ובנקל רכש לו את שפטם לכל סולסolia הדקים, יחד עם כל המנהיגים והנימוסים המקובלים אצלם ויצא לו בכל הסביבה שם ניבורוחיל, רוכב חרוץ וזריז ובעל מידות מזרחיות אציליות, והערבים קראו לו "לולפי", כאמור: מרגלית.

קס לוליק באחד הימים, רתס שני סוסים אדירים לקרוון בעל סולמות נבותים, ובתווך הקרוון הושיב עשרה בחורייחיל מבני המושבה וביד כל אחד מנגב. על הסולמות פרש מכסה של מחלאות, כמו שנחנים לעשות לקרוון טען דברייחף. הוא עצמו ישב על הדוכן לבוש חולצתו הכהולה, כובעך בראשו ומקרתו בפיו. הקרוון איז ולוליק מושך במושכות ומטה אותו דזק אל החולות, אל המוקם המכון תמיד לפוערונות. החטנסים האויבים הריחו טרפ, ומידי נזרעו אחדיים מהם מזינים ברובים, בחרכות ובפיגונים, כייתה את הקרוון ופתחו, כדרךם, בשלום: "סלם עליכם", "האט סיינארה", * כנהו. ולוליק מעמיד פנים כאילו איינו מבין בלשון זו, רק מלא אהת בפיו: "מה בערף?", כלומר: איini מבין. מסו החטנסים להתרIOR את הרתמה מעל הסוסים, ולא עלתה בידם, כי היו הקשיים שבוכים ומטובכים בחרייצות יתרה. כיון שכך, עמדו להסביר ולוליק, כי עליו להתרIOR את עצמו ולהתרIOR את הרתמה. לוליק ירד מעל דוכנו, כאילו סר לעשות את רצונם, הוציא את מקרתו מפוז, הכניס שתי אכבעות אל בין שפתיו והשMISS שרקה עאה מפוז, הוציא שדיים שבוכים ומטובכים אשר בידיהם התהילו מצלייפים פנים עשרה שדים-משחיתים ובטגולבים אשר בידיהם התהילו מצלייפים פנים ואחרו, ימין ושמאל, תפשו את המתנפלים כולם, אסרים בחבלים וחביאו אל המושבה בתירוע נצחון... כל בני המושבה באו לראות במוחזה והשMISS היהת רבבה. את החטנסים לקחו והכניסו למקום סתר ודנות למלקות, אחריך התירו אותן, קראו להם דדור והזהירות על העתיד.

המקרה הזה עשה לו כנפיים והוא לשיחת כל הכהרים ואוהלי

* תן סיוריה.

חבדים, ומאז' חדרו החתנפליות. זמן רב אחריך היו עובייריאורה בגבולות המושבה בלילה מכרייזם בקול, להודיע כי רק עוביירידך הם, בחושם שמא יחשודם במעשי ביזה ושזה, כי נפל פחד יהודי ראשון' לzion על כל הסביבה.

ענין השמירה תפש מקום חשוב בחיי המתישבים, במיוחד כאשר השדות והכרמים החלו להניב פרי. לשם הבטחת הרכוש והנפש קבוע ועד המושבה שתי מחות של ה"כוחות הצבאיים": פנימית וחיצונית. הראשונה בת עשרים ושלשה אנשים והשניה בת תשעת אנשים בלבד מbehior הצעירים מהם פרשים רוכבים על סוסים מזינים ברובים ובשוטים. השומרים הפלו פחודם על השכנים שניסו לחבל בשדות וביחוד התעמורו ברועים שהעלו את עדיהם לרעות בלילה באדמה היהודים. לגבורתם של הבורים יצאו מוניטין. נכיר את המציגים שבhem: יהושע חנקין, יעקב טופורובסקי, מנדלי חנקין, יצחק פישלון והמפקד הראשי "לוליק" הוא ישראל פינברג. לישראל זה, שנשא אח"כ לאשה את פניה בלקייד, נולד ברבות הימים הבן אבשלום — הוא ה"אביר ללא חת" אשר את עצמותיו גילו לאחר מלחמת ששת הימים במודבר סיני וחיו הפהו לאנדת. (פרטים על השמירה נמצאו במכתבים של ישראל בלקייד שכטב אל חברו זאב דובנוב בשנת 1885).

7

אחרי הנס虹 הראשו יצאו כל המתישבים בטמונה וברינה לחוץ את האדמה ולזרע שעורה ותיטה על-פי הוראות ה"דוד". ככלם, מזקן ועד נער, עבדו בהתלהבות ובמשירות על-פי שיטת העבודה בארץ שבאו משם. הם התליצזו על דרך העברים, המנדירים את האדמה במסטר-מחרשה; הם חרצו במחרשות אירופיות וכולם היו מלאים תקווה, שהארץ תיענה להם ואסמייהם ימלאו בר. אולם הנסיבות המרה טפהה על פניהם, וכבר בראשית החורף נוכחו לדעת כי תקומות — מהר-נפש. ברינה זרע — בדמות קצרג... כי מלבד אשר עבדת החירisha לא נעשתה בעונתה, הנה גם האדמה לא הייתה ראוייה למזרע תבאות.

אך נרעו השdotות והנה קפזה שאלת בניין הבתים. והיפאים ימי תסיסה בכל המזרחה, אשר עורר ארבוי פחה בהילחמו כנגד האנגלים על עצמאותה ושיחורה של מצרים, והשנהה ל"כופרים" הtalkחה. תושבי הארץ היהודים יעזו שלא להתחיל בבניין בשעת' חירותם זו, שרות משחיתת עלול לעקור את הכל בדרכו. גם באסיפה שנקרה לשם כך רבו המתחשים, וכולם היו מודוכאים ואובדי' עצות, עד שקס הדוד ליזבוקה והכריז: "מהר אני יוצא להניה אבן' הפינה לבניין ביתי!" והוא הכריז

ביתו של יוסף פיינברג

אף את הCAF. גם המפקדים נינוו במרכזה לבנות בתיהם — ולא חלפו חודשים אחדים וחמשת הבתים הראשונים בני שתי קומות, התנווטו לתפארת במקום הנבעה.

אולם השמחה לא הייתה שלמה: דאות חדשות לחזו על המת' ישבים ולא נתנו להם מנוחה. עוד קודם לכן, בשלחי הקץ התברר למנהל ההיאהות, כי החישובים הכספיים שקבעו לעצםם בטרם עלותם על הקרקע אינם חולמים את המציאות.

וימים קשיים באו למושבה: החזאות המרובות לחפורת הבארות, להכשרת האדמה ולזריעתה דלווה לנמרי את אמצעיהם של חלק מן

המתיישבים והיו מהם שהגינו עד מושבר, השותפות בטלה, כל אחד התייל דואג לעצמו ושלום הבית הופרע. גם האמידים שהשיקעו את כספם בגין הרגשיהם חרוכיים ולא יכלו לעזור לאלה אשר מטה יומם. וכאשר נתן המחסור אוטותיו ושאלת העתיד עמדה בכל חvipותה ומוראותה, נמנו גמורות לשלוחה שליח לחוץ הארץ לבקש עזרה; בעיקר לשש המשפחות העניות. שליח מצה זו נבחר יוסף פינברג, אחיו של לוליק. האיש הזה היה ראוי ביותר לתפקיד זה, כי היה בעל השכלה מובהק, כימאי, נואם, בעל צורה וקומה יודע לשונות אחדות. הוא עבר בארצות אוסטריה וגרמניה ולא מצא אוזן קשבת. הטמיעה ששתה שם בין היהודים ונימי החיבת הארץ אבות ניתקו לנמרי מלבים. בהיידלברג נפגש עם הפרופסור צבי הרמן שפירא וזה נתן על ידו מכתב המלצה לחרב הכלול צדוק כהן בפארץ. הרב זה ורבי מיכאל ארלאנגר, שניהם מחברי חברת "כל ישראל חברים", היו נכונים לסייע במעט, אלא שמצאו מקור בטוח יותר. הם השתדלו להשדר פגישה עם הבארון אדמונד רוטשילד, שהחליל אז להעתין במצב עמו. פינברג השיע על הבארון השפעה רבה, בתארו לפניו את הלהג'נים וועזרוחים של העולים החלוצים ואת הרעיון הנadol המפעם אותם. הבארון נתן עזרתו הראשונה 25 אלף פרנק ושלח לרשותלציוון מדריך חקלאי ללמד למתיישבים את תורת החקלאות. הוא רצה בעילום שמו, ונתרפסם אחריכן בשם "הנדיב היהודי". הנה כי כן נתגלה זכות עלידי באיכוח ראשונלציוון לזכות את עם ישראל במלאן הגואל, אשר הצל את רעיון שיבת ציון בעודנו באיבו. לולא המאורע הזה, מי יודע מה היה סופה של התחלת יפה זו של יישוב ארץישראל!

הנדיב התחיל בפועל פעוט של עזירה לעולים נלהבים, אך על ידי המגע והמשא עמם, טורחים וריבים, נטהבה גם בו חיבת ציון והיתה למשא نفسه, וכן היה הבארון לרוח החיים בגין היישוב. הופעה זו של הבארון חזילה לחזק ולאמץ את כל החובבים בכל מקום ומקום. התנועה פרשה כנפיה על העולם היהודי והכירה את הקרכע לעולים חדשים, שבאו לקנות אדמה, לייסד מושבות ולהתערות במולדת. מתוך תקווה התנערת, ראייפינה וזכרון יעקוב עברו לחסותו של הנדיב: בחשודות הרבה ר' שמואל מוהלייב נבנתה עקרון עליידי-הנדי. גדרה-נוסדה עליידי חובבי ציון — וחיישיב היכך שרשיב באיז.

אחריו אשר התבצרו הבלתיים בתוך המושבה תחבורו אליהם המשכילים שבאים ויחד הניחו את היסוד למושבה מתקדמת. והם הם היו הראשונים להילחם על חירותם. הפקיד הראשון שנשלח בראשונרלצ'ון היה הגנן דינור, נוצרי צרפתי, שהיה סר למשמעת המפקד הירוש. הוא הנהיג את התמיכה בשיעור

של פראנק ליום לכל אורך, וכך נהפכו האיכרים, שהיו נכבדים ונושאוי פנים בעריהם, לפושטים, למוקלי מונתיום ואחריך מונחודש. אומנם, רבים מן האיכרים נשארו עומדים ברשות עצם ולא נתנו לפקידיות להשתלט עליהם. לא פעם השתדרו הפקידיים ללוכדים ברשותם, בנסותם לשים בבעדיהם, שפחו בשעת העבודה, "מתנו בסתר", לירוח מספר, אבל הכספי החשוב לפקידי. דינור הבית מגובה על האיכרים, חשבם לעניינים סתם, התערב כפקיד ומוצאה בכל עניינהם הפרטיים והטיל עליהם קנסות ועונשי כסף מכיספי התמיהה העולבה. גם את לשון תלמידיו לא ידע, ולא אחת פרצוי סכסיים מסיבת אייחבתת השפה. כמו כן היה רחוק מידע תנאי הארץ; הוא לא דאג להזכיר את כל הנחוץ בשעת הצורך, רקנות את המכשירים והזרע בעונתם. הכל בא באיחור זמן ובלי סדר. כאשר התאוננו האיכרים לפני היוש על דרכיו של זיגו, דחה אותם בלעג ובזוז: "למה לכם מכשורים וזרע", קרא, "הן עוד מעט תנמו לאכול את כסף התמיהה ותברחו אל המקום אשר באתם משם..." וכאשר הוסיף הפקיד להתעלל באיכרים ולגונש בהם פקעה סבלנותם, הם קראו לאסיפה ובחזרו בועד, שתפקידו להיות המתוך בין הפקידיות ובין האיכרים ולעמוד על המשמר לטובת המושבה. החודז הייתה

ה בתים הראשונים צי על הגבעה השוממת

למורתיות לדינור ומאו נטל שורה לעצמו והציג לאיכרים ביותר שאפת
ובא עליהם בתואנות, שהם מושתטאים מעבודה ואוכלים לחם עצמות.
הירוש הצדיק את מעשיו.

כשירדו הגשומים ובני הארץ כבר זרעו את תבאות החורף, לא היו
עוד בראשוןילציוון סוסים לחרישה. האיכרים פנו טרגיפית לפאריז
ונתקבלה תשובה מעת הנדיב לקנות TICKET SOSIIM. דבר זה אימץ את
לב המתאוננים והם שלחו לפאריז קובלנה על המנהלים ועל שרירות
לבם. כותב המכתב היה ישראל בלקינד, שידע צרפתי, על זה ענו
מספריא, כי התשובה על הקובלנה תימצא בידי הירוש. גם את גוף
הקובלנה המציאו מספריא להירוש, וזה בקראו את הכתוב בה עלתה
חמתו עד להשתית ובקיש לו "שער לעוזול", וכך לחתצות לפני
הaicרים הודיע, שככל הקהל חף מפשע וرك כותב המכתב הוא מסית
ומדיין, סטודנט רוסי ומהפכני...

פייד לאחר מאורע זה נשלח מטעם הנדיב בתורת מפקח ראשי
אליהו שיד, להיות המזקיא והטביה של ענייני היישוב, שבו אליו

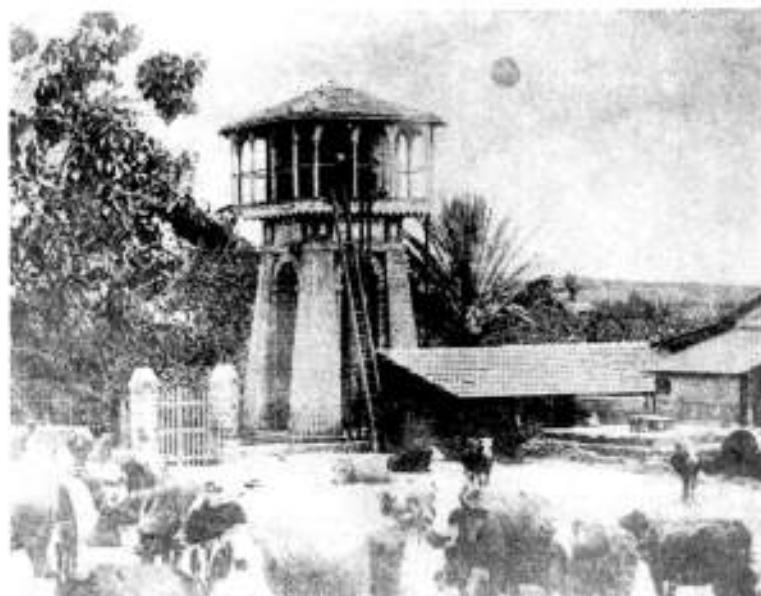
ישראל בלקינד

ראש בילוי — "המודד המפושט"

משופט ברכבי הארץ, חבר ספרי יאנדרטה ודברי היפטים, בחזרה מנהל בית"ס
בראשון. אחורי הפוגרומים בקיישו בראן עלייתם של היחסוטים לאירן. סופר וסבוקה.

שיד לראשון-לציוון השיווח לפניו האיכרים את צורתיהם ומצוקותיהם, הוא הבטיח לכתוב על הכלל לפאריז, ואך אומנם קיים את דברו וכתב טובות עליהם.

בינתיים נפסקה התomicקה על-פי פקודת הירש. באותו זמן הגיעה התשובה על הקובלנה כתובה בעצם יד הבארון, גליון גזול כתוב פנים ואחרו, מלא חרפות וגידופים. את האיכרים קרא הבארון בשם "זור המדבר", כמייטובה, וכדומה. האיכרים חשו עלבון צורב ומכאיב, אך ידוע ידעו שהתשובה הייתה ערוכה על-פי השפעתו של הירש.

הברא פרטנה עללה הקול: "טראגדי פיס"

בזמן ההוא בא פקיד חדש מפאריז אל המושבה — בן שיטול, שהיה מורה במקוה ישראל. הוא ביקש דרכים לשлом. הוא ראה את ענות האיכרים ואת צרת נפשם, אך כסף אסור היה לו לתת להם, ולכן הביא ענלה מלאה לחם מיפו. רק אלה שהיו באותו מעמד הבינו

והרגישו את יסורי הנפש של החלוצים הראשונים, שניגשו כאבלים בבושה ובראש מורד לאכות בכיכר לחם בשבייל נשים וטף הרים. כך עברו על האיכרים חודשים תמיימים בחורפת רעב, ורק לאחר מכן הינה טלגרמה מהבארון, שבה הרשה לחדש את התמייה בתנאי, שהaicרים יגרשו מתוכם את ישראל בלקינד כותב המכתב. האיכרים לא רצו למלא את הפקודה המוחפירה הזאת והיו מוכנים לעמוד בסירובם ולהמשיך מלחתותם. אולם מיר בלקינד עצמו לא רצה להיות סיבה לעינוי חבריו; הוא נכנס אל הפקיד והודיע לו, שהוא עוזב את המושבה ברצונו הטוב, ובזה גנומה הטעפה הראשונה.

1

הניצחון היה לצד האיכרים. את הגנן דינגור העבירו לזכרו עיקב, ולראשורלציון שלחו פקיד חדש, יהודי רוסי, שיוכל להבין את שפת אחיו ואת החרירותם. הפקיד החדש, מהגר מروسיה, שנណן לעיר הגובל ברוזי — התהנה המרכזיות של פלייטי הפרעות בשנת 1881, היה בן רב, איש משכיל וידע שפות ושמו יהושע אוסובצקי. כשהבא קרול נטר מטעם חברת "כל ישראל חברים" לבסוף להחוש עורה למפליטים, בחר בעוריה זהה, יהושע אוסובצקי, להיות המליץ בינו ובין המתמכים על ידו, ואחריך שלח אותו עם 28 ילדים פלייטים לארכיזישראל להיותם תלמידים בטקוהישראל. עם בואו הוטב המצב החומריא; הוברה, כי אדמות המושבה היא זיבורית ולא תצליח למזרע תבאות, כי אם למטעים. אז החליטו לנטווע כרמי נפנים, ונורל המושבה הotel: להיות המטרופולין השני של ראשון, גם היא מאדמת סרפנד, אדמות חדשות, שאיננה נמוכה לזמן מה, ושנים רבות ערעו על הדבר שונאי היישוב בקורסא,

והקיטרוג נפסק רק עם שחרור הארץ מידי הטורקים. החלקה השניה נבלת בראשונה טמזה וברחולות חום ממurb, ועלתה שבעה פראנקים הדונים. את האדמה מכרו בסוף מליא לעולים חדשים, אלה היו אנשים שבאו להתיישב על החבון עצם, בלי לקבל שום תשלום. ראשונלצ'ין העשרה בחלוצים חדשים, אטודים, משמנת וסולטת של ההדות הרוסית, אנשים מושכליים, סוחרים ותורניים. התחיליה עבודה קדחתנית של נטיות כרמיים במידה רחבה. התחרות בריאות באופני העבודה ושיטותיה נתנה חומר רב לחילופי דעתות וליחסים מעשיים. התענינו בספריו תורה החקלאות ונשמעו הרצאות ללחכה ולמעשה. התעוררו תקוות חדשות והחיכים היו מלאים עניין. הפקיד אוסובסקי, משכיל חובב עברית, היה מוקיר מושכליים וymbatk שירבתם. וערכו גודל מאוד עליידי כן. מבאי ביתו ואוכלוי שלו חנו היו הזמר איגני, זמר של האופרה

נפתלי הרץ אייבר מחבר "תקונין"

בטטרבורג הוא הלחין כמה נעימות לשירים שונים, המושרים עד היום בפי אקני היישוב וכן המשורר נפתלי הירץ אייבר, אשר חיבר את המנון הלאומי בשנותיו הראשוניות בראשונלצ'ין כמזכירו של סייר אוליפנט. בניסוח המקורי נקרא השיר "תקונינו". את המנגינה הטיעים לשיר האיכר

שנוארל כהן בשנת ר' תרמ"ה. שנות עלייתו לאראן, וזרעו החלון המקובל
עד היום.*